

Bussemaker

Rijksbijdrage krijgen. Wij willen die gemeenten tegevoetkomen zodat de verdeling evenwichtiger wordt. Dit is niet voor alle gemeenten een fijn model, althans de uitkomsten zijn niet fijn voor alle gemeenten. Sommige gemeenten gaan erop achteruit. Ik prijs mij gelukkig dat, na drie of vier jaar van discussie en gedoe, alle gemeenten de redelijkheid van deze verdeelsleutel uiteindelijk zien. Het lijkt mij zeer ongewenst om dat preciaire draagvlak dat wij met elkaar hebben ontwikkeld, op deze manier weer teniet te doen. Mijn conclusie is dat die gemeenten eigenlijk gewoon te weinig betalen. Wij vragen niet om dat van het ene op het andere moment bij te plussen. Daar is een goede overgangsregeling voor. Wat wij doen lijkt mij alleszins verantwoordelijk.

De **voorzitter**: Dank u wel. Nee, mevrouw Sap, ik wil het hierbij laten.

Mevrouw **Sap** (GroenLinks): Ik wil geen discussie met de staatssecretaris. Ik wil alleen zeggen dat ik, gezien de afwijzende reactie van de staatssecretaris op dit moment, besluit om de motie aan te houden totdat wij cases hebben, zoals mevrouw Joldersma die ook heeft. Dan kunnen wij er eventueel op terugkomen.

De **voorzitter**: Op verzoek van mevrouw Sap stel ik voor, haar motie (29325, nr. 41) van de agenda af te voeren.

Daartoe wordt besloten.

De beraadslaging wordt gesloten.

De **voorzitter**: Stemmingen over de ingediende moties vinden morgenavond plaats, aan het einde van de vergadering.

De vergadering wordt enkele ogenblikken geschorst.

Aan de orde is de behandeling van:

- **het wetsvoorstel Regeling voor niet-indexering van kinderbijslagbedragen per 1 juli 2009 (31966).**

De algemene beraadslaging wordt geopend.

Mevrouw **Langkamp** (SP): Voorzitter. Ik weet het, we zitten in een economische crisis. Iedereen moet de broekriem aanhalen en iedereen moet zijn steentje bijdragen. Maar ook onze kinderen die opgroeien in armoede en geen enkel aandeel hebben gehad in deze crisis? Dat vindt de SP een beetje te veel van het goede.

Ik weet het, de gevolgen van het niet indexeren van de kinderbijslag per 1 juli 2009 zijn marginaal. Het gaat om een bedrag per kind variërend van € 3,96 tot € 5,68 op jaarbasis. Waar hebben we het dan over? We hebben het over de 377.000 kinderen in Nederland die opgroeien in armoede. Dat zijn de cijfers over 2006. Inmiddels zitten we – 2009 – midden in een economische crisis. Niemand weet hoeveel kinderen als gevolg van deze crisis in armoede opgroeien. Heeft de minister daar enig idee van? Over hoeveel kinderen hebben we het anno 2009? Uit de overschrijding van het kindgebonden budget

kunnen we afleiden dat het aantal gezinnen met een laag inkomen in ieder geval groter blijkt dan geraamd.

Hoewel dit wetsvoorstel alleen de niet-indexering van de kinderbijslag per 1 juli 2009 regelt, heeft het kabinet al wel aangegeven ook van plan te zijn, de kinderbijslag in 2010 en 2011 niet te indexeren. Ook het kindgebonden budget zal aangepast worden. Behalve deze marginale eerste bezuiniging staan de gezinnen met kinderen dus nog verdergaande bezuinigingsmaatregelen te wachten. Dat is voor mijn fractie onacceptabel, vooral omdat kinderen die opgroeien in armoede niet worden ontzien bij de crisismaatregelen.

Nu is de SP een realistische partij die vindt dat tijdens van crisis vragen om een andere koers. De SP heeft heel duidelijk een andere koers voor ogen dan dit kabinet. Wij willen de lasten naar draagkracht verdelen. Dat kan door de kinderbijslag inkomensafhankelijk te maken. Wij zijn daar al sinds jaar en dag voorstander van. Als we een maximum stellen aan het inkomen waarbij je in aanmerking komt voor kinderbijslag – je legt de grens bijvoorbeeld bij € 100.000 – kunnen wij de kinderbijslag gewoon blijven indexeren, maar levert dat toch een aanzienlijke bezuiniging op.

We staat hierin niet alleen. De SP krijgt regelmatig brieven van mensen die het op dit punt met ons eens zijn, bijvoorbeeld de heer R. te H. die ons het volgende schreef: "Ik denk dat er volop kansen zijn om te bezuinigen op bepaalde overheidsuitgaven die mijns inziens bij de verkeerde mensen terecht komen." Daar ben ik er zelf ook een van, want kan iemand nog uitleggen dat een bijstandsmoeder even veel kinderbijslag krijgt als ik, de goedverdienende Nederlander? Als we het dan toch over hervormingen hebben, mag deze van mij bovenaan het lijstje. Maak de kinderbijslag inkomensafhankelijk, geef de sociale minima ietsje meer dan een goedverdienende Nederlander die de kinderbijslag toch al op de spaarrekening van de kinderen laat storten, omdat hij hem niet nodig heeft. Geef die helemaal niets meer en de inkomensverdeling is weer een stukje rechtvaardiger geworden. Ik lever mijn kinderbijslag graag in.

Het moge duidelijk zijn dat de SP van mening is dat kinderen die opgroeien in armoede moeten worden ontzien bij de crisismaatregelen. Daarom zijn wij tegen het niet indexeren van de kinderbijslag. Bovendien is er een redelijk alternatief: inkomensafhankelijke kinderbijslag. Dit alternatief houdt rekening met de draagkracht van mensen, zodat de sterkste schouders de zwaarste lasten dragen. Wie kan daar nu tegen zijn?

De heer **Dibi** (GroenLinks): Voorzitter. De minister moet op zijn begroting bezuinigen. Dat heeft meerdere redenen, maar de economische crisis is een van de boosdoeners. Een deel van het benodigde geld wil de minister binnenhalen door de jaarlijkse indexering van de kinderbijslag niet toe te passen per 1 juli 2009. In heerlijk helder Hollands betekent dit gewoon dat de kosten voor de kinderen stijgen maar de kinderbijslag niet. De minister heeft ook plannen voor 2010 en 2011, maar daarover hebben wij het op een ander moment. Dat komt aan de orde bij zijn andere maatregelen. Hij is nog meer van plan. Zo wil de minister het kindgebonden budget niet indexeren, de inkomensgrens van het kindgebonden budget verlagen, het afbouwpercentage

Dibi

verhogen en een minder grote verhoging toepassen voor kinderen tussen de twaalf en achttien jaar. Omdat wij niet alle maatregelen in een keer kunnen behandelen, ontbreekt het nu aan een totaalplaatje. Wij weten niet wat wij kunnen verwachten. Ik wil allereerst graag weten hoeveel de minister in totaal met de hele set maatregelen wil bezuinigen. Wat gaan, alles bij elkaar opgeteld, gezinnen in hun portemonnee voelen? Hoeveel gaan gezinnen met lage, modale en hoge inkomens er in totaal op achteruit?

Er is kennelijk een berg geld nodig. Het is dan logisch om op een creatieve manier naar geld te zoeken. Het kan betekenen dat gezinnen iets moeten gaan inleveren. Voor de GroenLinksfractie en voor andere sociale partijen geldt dan wel – dat is al eerder gezegd – dat de sterkste schouwers de zwaarste lasten moeten dragen. Helaas geldt dat niet voor de minister. In zijn voorstel gaan alle gezinnen erop achteruit. Dat hakt er natuurlijk vooral in bij de armere gezinnen. Voor hen is elke verlaging een verlaging te veel. Juist in tijden van economische crisis worden deze gezinnen het hardst getroffen. Voor hen is het soms knap lastig om rond te komen. Voor de ouderen levert dat een hoop kopzorgen op. Kinderen die in armoede leven, hebben een grotere kans op slechtere onderwijsprestaties, een slechtere gezondheid, zijn minder vaak lid van een voetbalclub en zijn vaker neerslachtig.

Als de minister slim en tegelijkertijd sociaal is, valt er nog veel meer te halen. De nu voorgestelde bezuiniging is een "lousy" bedrag vergeleken met het voorstel van de GroenLinksfractie waarin de kinderbijslag inkomensafhankelijk wordt gemaakt. Ik hoorde net dat de SP-fractie dat ook wil. In ons voorstel krijgen gezinnen met een inkomen boven de € 100.000 geen kinderbijslag en gezinnen met een inkomen tot € 50.000 gaan er juist op vooruit. Dat levert 250 mln. op. Met de miljoenen euro's die vrijkomen door de kinderbijslag inkomensafhankelijk te maken, kan minister Rouvoet zijn begrotingstekorten wegwerken en blijft er extra geld over. Wij hoeven dan niet te bezuinigen op het onderwijs of de kinderopvang.

Het is jammer dat ons sociale voorstel er voorlopig niet zal komen, zo realistisch ben ik ook wel weer. Wij blijven desondanks creatief meedenken met de minister om tot een oplossing te komen om geld te besparen zonder dat gezinnen met een laag inkomen erop achteruitgaan. Mijn amendement is bedoeld om deze angel uit de wetswijziging te halen. Dat amendement regelt dat gezinnen met een laag inkomen worden ontzien van de niet-indexering: voor gezinnen met een laag inkomen wordt de hoogte van de kinderbijslag gecorrigeerd voor de jaarlijkse inflatie.

In dit ene geval gaat het misschien om niet veel geld, maar wij moeten ons realiseren dat deze niet-indexering ook geldt in 2010 en 2011. Er komen meer van dit soort maatregelen. Bij elkaar opgeteld zullen armere gezinnen er nog veel meer op achteruitgaan. Bij de nog te behandelen wetsvoorstellen kunnen hetzelfde soort amendementen worden verwacht van de GroenLinksfractie. Op dit moment is het lastig om op de zaken vooruit te lopen. Ik hoop dat dit sympathieke en rechtvaardige amendement kan rekenen op de steun van de aanwezige politieke partijen.

De **voorzitter**: Wij zijn nu gekomen aan het eind van de termijn van de Kamer. Is de minister in staat om direct te antwoorden of heeft hij even schorsing nodig?

De vergadering wordt enkele ogenblikken geschorst.

□

Minister **Rouvoet**: Voorzitter. Er zijn twee sprekers bij dit wetsvoorstel dat aanvankelijk als hamerstuk op de agenda stond en nu onderwerp is van dit debat. De strekking van dit wetsvoorstel is qua inhoud en beslag relatief overzichtelijk en beperkt. Misschien is het goed om even de samenhang aan te geven met de voorstellen die nog onderweg zijn. Beide sprekers hebben daarover gesproken.

Er zijn drie redenen die ook mij ertoe nopen om maatregelen te treffen die ik wellicht liever niet had getroffen. Ik wijs erop dat een en ander overigens niet alleen samenhangt met de crisis. Zoals de Kamer heeft kunnen zien bij de begrotingsbehandeling in november, is in mijn begroting van 2009 al een taakstelling opgenomen voor de periode 2010-2014.

Vervolgens zijn er vanaf 2009 overschrijdingen van het kindgebonden budget geconstateerd. Dat heeft te maken met de ramingen van het CPB waarop het totaal van het kindgebonden budget gebaseerd wordt.

De derde reden is dat het kabinet in het kader van de maatregelen gericht op de bestrijding van de gevolgen van de financiële crisis heeft besloten tot pro rato bijdragen aan de macroproblematiek van die crisis.

Deze drie redenen nopen ook mij, maatregelen te treffen in mijn begroting. Het grootste deel van het pakket dat naar de Kamer onderweg is, hoeft niet onmiddellijk besproken te worden omdat dit vooral effect heeft vanaf 1 januari aanstaande.

Zoals u weet, wordt het kindgebonden budget jaarlijks geïndexeerd per 1 januari; de kinderbijslag wordt indien nodig halfjaarlijks geïndexeerd, namelijk per 1 januari en 1 juli. Dat onderdeel van de te treffen maatregelen moest eerder behandeld worden omdat dit per 1 juli, dus heden, in werking moet treden. Ik heb de techniek in het wetsvoorstel uiteengezet. Vandaar dat dit onderdeel in een apart wetsvoorstel is neergelegd en ik ben de Kamer erkentelijk dat zij de mogelijkheid biedt dat wij dit onderdeel nu met elkaar kunnen bespreken, zodat dat deel alvast gerealiseerd kan worden.

De Kamer begrijpt dat er wetsvoorstellen zijn die ik met meer enthousiasme kan verdedigen, maar ik verdedig het onderhavige wetsvoorstel wel omdat ook de minister voor Jeugd en Gezin er niet aan ontkomt op de eigen begroting ruimte te zoeken om tegemoet te komen aan de geconstateerde financiële en budgettaire problematiek. Ik heb de drie aspecten daarvan genoemd.

Het gaat bij dit wetsvoorstel om het niet indexeren. Afhankelijk van de hoogte van de consumentenprijsindex levert dat op dit moment het beeld op dat wij praten over € 1,80 per kind per kwartaal. De hier genoemde bedragen zijn inderdaad adequaat. Mevrouw Langkamp noemt de bedragen marginaal; enkele euro's per jaar. Ik realiseer mij natuurlijk zeer wel dat het, ongeacht de hoogte van het bedrag, in relatieve zin altijd zwaarder wordt gevoeld aan de onderkant. Tegelijkertijd permitteer ik mij mevrouw Langkamp bij te vallen in haar kwalificatie "marginaal" van hetgeen in dit wetsvoorstel sec aan de orde is. Natuurlijk is het vervelend, maar het gaat inderdaad om € 1,80 per kind per kwartaal. Dat is voor een gezin met twee kinderen op minimumniveau een negatief inkomenseffect van 0,06%. Ik maak het niet mooier dan het is, maar wij moeten de inkomens-

Rouvoet

achteruitgang ook niet zwaarder maken dan die in werkelijkheid is.

Mevrouw Langkamp meent dat het eenvoudiger kan en vraagt waarom de kinderbijslag niet inkomensafhankelijk gemaakt wordt. Dat is ook de strekking van de inbreng van de heer Dibi. Hij heeft een amendement ingediend dat ertoe strekt om in belangrijke mate een inkomensafhankelijk element in de kinderbijslag te brengen. Ik zie aan zijn body-language dat hij langzaam opschuift van een afwijzende naar een instemmende reactie. Ik kom straks nog apart over zijn amendement te spreken. Laat ik het er voorlopig op houden dat hij op zijn minst een inkomensafhankelijk element in de kinderbijslag invoegt via zijn amendement. Ik ga er zo dadelijk meer precies op in.

Wij hebben de discussie over het karakter van de kinderbijslag tegenover het karakter van het kindgebonden budget al enige keren met elkaar gevoerd. Ik herinner eraan dat de doelstellingen van beide regelingen echt verschillen. De kinderbijslag is bedoeld als een tegemoetkoming in de kosten van kinderen en is daarmee bedoeld om de inkomensverschillen tussen huishoudens met en huishoudens zonder kinderen te verkleinen. Het kindgebonden budget, afgeleid van de vroegere fiscale kinderkorting en inmiddels conform het coalitieakkoord omgebouwd tot het kgb, is een bedrag per kind. Daarin onderscheidt het zich ook van de fiscale kinderkorting. Het is bedoeld als inkomensondersteuning voor gezinnen met lage en middeninkomens en is wel inkomensafhankelijk. In de combinatie van beide regelingen zit de combinatie van inkomensafhankelijk, de kinderbijslag en inkomensafhankelijk, het kindgebonden budget. Mevrouw Langkamp zegt: verdeel de lasten nu naar draagkracht; de sterkste schouders moeten de zwaarste lasten dragen. Dat uitgangspunt vindt veel weerklank bij mij en in deze coalitie; vandaar ook de introductie van het inkomensafhankelijke kindgebonden budget. Maar zoals bekend en eerder met de Kamer bediscussieerd, heeft de regering er niet voor gekozen om van de weeromstuit ook de kinderbijslag inkomensafhankelijk te maken.

Mevrouw Langkamp vraagt of wij er al zicht op hebben hoeveel meer kinderen als gevolg van de crisis in armoede opgroeien. Die cijfers staan mij op dit moment niet ter beschikking, maar ik kan haar verzekeren dat ook het kabinet er veel waarde aan hecht om op de geëigende momenten – ik denk aan Prinsjesdag en aan de behandeling van de begroting Sociale Zaken – zo adequaat mogelijk geïnformeerd te zijn over de gevolgen van de crisis en de effecten van het door het kabinet ingezette beleid. Er komen zeker momenten dat wij daarop terugkomen.

Mevrouw Langkamp heeft geïllustreerd waarom het belangrijk zou zijn om ook de kinderbijslag inkomensafhankelijk te maken. Ik heb het een en ander gezegd over het door haar genoemde redelijk alternatief. Dat zit in ieder geval niet in dit beperkte wetsvoorstel, waarin het puur gaat om het niet indexeren. Uitgangspunt van de kinderbijslagwet is indexeren; dat gebeurt halfjaarlijks bij ministeriële regeling. Als je niet indexeert, is daarvoor een wetsvoorstel nodig. Daartoe dient dit beperkte wetsvoorstel.

De heer Dibi heeft vergelijkbare opmerkingen gemaakt over inkomensafhankelijk en inkomensafhankelijk. Dat heeft hem gebracht tot het indienen van een amendement op stuk nr. 6, waarin hij het "lousy" bedrag dat dit

wetsvoorstel oplevert in een breder perspectief plaatst. Ik heb er zo-even al iets over gezegd waarom het kabinet daar niet voor kiest.

Ik kom bij het amendement van de heer Dibi om de huishoudens met een laag inkomen uit te zonderen van de niet-indexering van de kinderbijslag per 1 juli 2009. Het lijkt een sympathieke gedachte om bepaalde inkomens te ontzien bij het nemen van vervelende maatregelen. Wij moeten dat wel plaatsen in het perspectief dat wij hier spreken over een zeer beperkt en, om met mevrouw Langkamp te blijven spreken, marginaal bedrag. In dat perspectief is het een heel stevig amendement van de heer Dibi om voor zo'n bedrag een inkomensafhankelijk element in te voegen in de kinderbijslagwet. Ik heb in ieder geval drie bezwaren tegen het amendement van de heer Dibi.

Het eerste bezwaar is dat het de kinderbijslag wel degelijk inkomensafhankelijk maakt, doordat de lage inkomens worden ontzien. Het tweede bezwaar is dat, los van het niveau waarop je dat doet, er per 1 juli van dit jaar, per heden twee bedragen kinderbijslag ontstaan. Gezien de achtergrond van de AKW – een tegemoetkoming in de kosten van kinderen en het wegnemen van het verschil tussen huishoudens met en huishoudens zonder kinderen – ontstaan er dan voor gezinnen in dezelfde omstandigheden twee verschillende bedragen per 1 juli 2009. En die blijven achttien jaar naast elkaar doorlopen.

Het derde bezwaar dat ik tegen het amendement van de heer Dibi heb, is uitvoeringstechnisch van aard. De SVB voert de AKW uit, maar beschikt niet over de inkomensgegevens van de ouders. Het kindgebonden budget is wel inkomensafhankelijk en wordt dan ook niet door de SVB, maar door de Belastingdienst uitgekeerd, die wel de beschikking heeft over de inkomensgegevens. Uitvoeringstechnisch is het amendement dus buitengewoon bezwaarlijk. De SVB zou eerst nog toegang moeten krijgen tot de inkomensgegevens van de ouders. Dat wordt een enorme operatie. Als ik dat naast de andere bezwaren afzet tegen de feitelijke omvang van het bedrag – € 1,80 per kwartaal – ontraad ik het amendement krachtig.

De heer **Dibi** (GroenLinks): Zolang de minister niet indexeert wil ik met mijn amendement de laagste inkomens ontzien. De minister mag het een marginaal bedrag noemen, maar opgeteld bij de crisis en bij mogelijke nieuwe maatregelen van de minister, vind ik het geen marginaal bedrag. De minister zegt dat in het kabinet weerklank gevonden kan worden voor het idee om de sterkste schouders de zwaarste lasten te laten dragen. Als er echt een politieke wil is, dan moet er ook een weg zijn.

Minister **Rouvoet**: Dat is iets te makkelijk. U vindt dat de SVB over de inkomensgegevens zou moeten kunnen beschikken om een aantal gezinnen wel indexatie te bieden. Het gaat om een beperkt verschil per kwartaal. Ik maak het niet mooier dan het is, maar een wijziging moet wel proportioneel zijn. Door het wijzigen van de systematiek komt er een inkomensafhankelijk element in de wet. Ik noemde al het bezwaar van het achttien jaar lang naast elkaar bestaan van verschillende bedragen. Daarnaast zijn er dus die uitvoeringstechnische bezwaren. Ook gelet op de strekking en de reikwijdte van dit

Rouvoet

wetsvoorstel, vind ik het amendement buitenproportioneel. Ik ontraad het krachtig.

Mevrouw **Langkamp** (SP): Voorzitter. Ik had niet echt de illusie dat ik de minister en de Kamer er vandaag van zou kunnen overtuigen dat wij het niet indexeren zouden kunnen tegenhouden. Het is natuurlijk gewoon een deal binnen de coalitie. Het gaat gewoon door; ik kan koppen tellen.

Er wordt gesproken van een marginaal bedrag, maar voor een gezin in armoede telt iedere eurocent. Hoe marginaal ook, wij vinden zo'n inkomensachteruitgang dus niet gewenst. Ik steun het amendement van de heer Dibi van harte. Juist de laagste inkomensgroepen moeten van deze maatregel worden uitgezonderd.

GroenLinks en de SP strijden voortdurend voor inkomensafhankelijke kinderbijslag, maar het was, het is en het blijft helaas onbespreekbaar in deze Kamer. Als wij echt willen dat de sterkste schouders de zwaarste lasten dragen, ontkomen wij er niet aan.

Minister **Rouvoet**: Voorzitter. Ik denk dat ik hier heel kort op kan antwoorden. Ik begrijp de overwegingen van mevrouw Langkamp en de heer Dibi best. Ik begrijp ook de meer algemene strekking van hun betoog om de lagere inkomens te ontzien waar dat maar enigszins kan, waar het gaat om negatieve inkomenseffecten. Dat is ook in algemene zin de lijn die het kabinet hanteert. Met het begrip "marginaal" bedoel ik niet dat dit effect moet worden weggeduwd. Natuurlijk begrijp ook ik dat een bedrag van € 1, € 10 of € 100 aan de onderkant zwaarder aantikt dan aan de bovenkant. Ik ben mij daar zeer van bewust.

Ik zou een en ander echter wel in perspectief willen blijven zien. Als gevolg van de introductie van het kindgebonden budget door dit kabinet, is er voor het overgrote deel van de gezinnen met kinderen een mep geld bij gekomen. In plaats van een fiscale kinderkorting voor het hele gezin, wordt nu per kind een bedrag uitgekeerd. Dat doet er niets aan af dat het onaangenaam is als er ook binnen de begroting van Jeugd en Gezin maatregelen moeten worden genomen. Wij ontkomen er niet aan om ook naar de kinderregelingen te kijken, naast de zaken die wij op andere onderdelen overwegen. De overschrijdingen doen zich voor in de sfeer van de kinderregelingen.

De Kamer mag mij erop aanspreken dat ik zo veel mogelijk zoek naar een pakket aan maatregelen waarmee aan de principes die ik ten volle deel zo veel mogelijk tegemoet wordt gekomen. Dat doe ik ook in de nadere maatregelen in de sfeer van de kinderregelingen waar wij later over komen te spreken. Dit onderdeel moet eerder worden geregeld. Omdat de kinderbijslag niet inkomensafhankelijk is, ontkomen wij er niet aan om bij dit geringe bedrag iedereen daar in dezelfde mate mee te confronteren. Ik hoop met de Kamer na de zomer het debat te kunnen voortzetten over een evenwichtig pakket van nadere maatregelen.

De algemene beraadslaging wordt gesloten.

De **voorzitter**: De stemming over het wetsvoorstel vindt

donderdag 2 juli aan het einde van de vergadering plaats.

De vergadering wordt van 18.01 uur tot 18.45 uur geschorst.

Aan de orde is de behandeling van:

- **het wetsvoorstel Wijziging van de Wet op de jeugdzorg in verband met de introductie van een verwijsindex om vroegtijdige en onderling afgestemde verlening van hulp, zorg of bijsturing ten behoeve van jeugdigen die bepaalde risico's lopen te bevorderen (verwijsindex risico's jeugdigen) (31855)**, en van:

- de motie-Dijsselbloem over beperken van het aantal meldcriteria (31855, nr. 10);
- de motie-Dijsselbloem over borgen van de Antilliaans-Nederlandse risicojongeren in de AMvB (31855, nr. 11);
- de motie-Dezentjé Hamming-Bluemink over formuleren van een aantal harde meldcriteria (31855, nr. 17);
- de motie-Dezentjé Hamming-Bluemink over registreren op etniciteit door gemeenten (31855, nr. 19).

(Zie wetgevingsoverleg van 29 juni 2009.)

De **voorzitter**: Dit is de plenaire afronding in één termijn van de behandeling van de wijziging van de Wet op de jeugdzorg in verband met de introductie van de verwijsindex risicojongeren. Het lijkt mij redelijk om in deze termijn als richtsnoer voor de spreektijd een derde van de spreektijd in eerste termijn te hanteren. Ik realiseer mij dat dit wetgeving betreft, dus u hebt alle vrijheid.

De heer **Dijsselbloem** (PvdA): Ik denk dat ik namens de collega's spreek als ik zeg dat dit echt niet gaat lukken. Er zijn inmiddels namelijk nog heel veel moties en gewijzigde en nieuwe amendementen aangekondigd. Ik heb gehoord wat u zegt, maar ik geef maar even terug dat u zich niet rijk moet rekenen.

De **voorzitter**: Wij gaan het proberen. Bij voorbaat dank voor uw medewerking.

De algemene beraadslaging wordt geopend.

Mevrouw **Langkamp** (SP): Voorzitter. Afgelopen maandag hebben wij dit wetsvoorstel in eerste termijn besproken. Mij bekwam een beetje een ongemakkelijk gevoel naar aanleiding van de discussie over de meldcriteria in de handleiding en de risico's, opgesomd in artikel 2j van het wetsvoorstel. Dat gevoel werd veroorzaakt doordat wij als Kamer op dat moment eigenlijk op de stoel van de hulpverlener gingen zitten. Wie zijn wij om te beoordelen wanneer en op basis van welke criteria er al dan niet gemeld moet worden aan de verwijsindex? Ik ben geneigd, te stellen dat wij ons daar inhoudelijk niet mee moeten bemoeien, maar dat vooral aan de hulpverleners moeten overlaten. Tegelijkertijd ben ik niet helemaal overtuigd van mijn eigen stelling. Daarom volg ik de verdere discussie hierover met belangstelling tijdens de tweede termijn in de behandeling van dit wetsvoorstel. Wij moeten natuurlijk wel